



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 534/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Jaroščákom ml., Advokátska kancelária, Radničné námestie 33, Bardejov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015, ktorou žiada vydať tento nález:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 29. 1. 2015 sp. zn. 2Obo/42/2014, ktorým odmietol odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23. 6. 2014 sp. zn. 1K/59/1993, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 1. 2015 sp. zn. 2Obo/42/2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Porušovateľ práva je povinný nahradiť všetky trovy tohto konania.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ustanovený uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. K 29/93-38 z 22. apríla 1998, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), za správcu konkurznej podstaty úpadcu. Veriteľ úpadcu Slovenská konsolidačná, a. s., požiadal 6. júna 2014 o zvolanie schôdze konkurzných veriteľov s programom – ustanovenie nového správcu konkurznej podstaty. Na schôdzi konkurzných veriteľov konanej 23. júna 2014 veriteľ Slovenská konsolidačná a. s., oznámil meno a sídlo správcu, ktorého navrhol ustanoviť do funkcie, a to Slovenská konkurzná a reštrukturalizačná, k. s., Mlynské nivy 45, Bratislava, kancelária: Sabinovská 95, Prešov. Po hlasovaní veriteľov o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty úpadcu krajský súd konštatoval, že za jeho ustanovenie jednohlasne hlasovali všetci prítomní veritelia. Na základe toho krajský súd uznesením č. k. 1 K 29/1993-1033 z 23. júna 2014 ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty: Slovenská konkurzná a reštrukturalizačná, k. s., Mlynské nivy 45, Bratislava, kancelária: Sabinovská 95, Prešov, a druhým výrokom tohto rozhodnutia rozhodol o tom, že funkcia doterajšieho správcu konkurznej podstaty – sťažovateľa – zaniká dňom 23. júna 2014. Krajský súd toto rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na „§ 8 ods. 5 zák. č. 646/2004 Z. z.“, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 554/2004 Z. z., ktorého znenie odcitoval:

Z dôležitých dôvodov môže súd na návrh správcu zbaviť správcu funkcie. Súd aj bez návrhu zbaví správcu funkcie, ak správca neplní riadne svoje povinnosti alebo aj z iných dôležitých dôvodov. Ak súd zbaví správcu funkcie, ustanoví nového správcu. Súd ustanoví nového správcu podľa odseku 1 na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov; funkcia doterajšieho správcu zaniká dňom rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov. Nového správcu súd ustanoví uznesením na schôdzi konkurzných veriteľov. Uznesenie súd doručí doterajšiemu správcovi, novému správcovi a zverejní ho na úradnej tabuli súdu a v Obchodnom vestníku. Účinky doteraz vykonaných právnych úkonov doterajšieho správcu zostávajú zachované. Zbavením funkcie nezaniká správcova zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 K 29/1993-1033 z 23. júna 2014 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom ako osobe, o právach ktorej súd rozhodoval, a to tým, že nebol riadne predvolaný na schôdzu veriteľov vedenú súdom, ktorá mala rozhodovať o jeho odvolaní z funkcie správcu. Tým bolo sťažovateľovi znemožnené vyjadriť sa k predmetu rozhodovania. Navyše v rozhodnom čase bol sťažovateľ práceneschopný. Uznesenie krajského súdu č. k. 1 K 29/1993-1033 z 23. júna 2014 je aj vecne nesprávne, pretože krajský súd nepostupoval v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“ alebo „zákon o konkurze a vyrovnaní“), keď sa výslovne *„riadil len rozhodnutím schôdze veriteľov bez toho, aby tu boli nejaké iné dôvody, ktoré by viedli súd k záveru, že sú splnené dôvody na zbavenie pôvodného správcu funkcie“*. Rozhodnutie schôdze veriteľov o ustanovení nového správcu má pre konkurzný súd len odporúčací charakter, preto sa konkurzný súd musí zaoberať všetkými okolnosťami súvisiacimi s činnosťou pôvodného správcu a prihliadnuť aj na dôvody vznesené schôdzou veriteľov. V prípade sťažovateľa schôdza veriteľov neuviedla žiadne dôvody ani výhrady voči postupu sťažovateľa ako správcu konkurznej podstaty, na základe ktorých by krajský súd mohol dospieť k záveru, že sú tu dôvody na ustanovenie nového správcu. Ďalej sťažovateľ uviedol, že postup veriteľa Slovenská

konsolidačná a. s. (ktorý je inštitúciou so 100 % majetkovou účasťou štátu), je v skutočnosti odôvodnený súkromnými záujmami jeho štatutárnych orgánov a tým, že sa pre riadny výkon funkcie správcu stal nepohodlným určitým osobám. Rozšíril totiž konkurznú podstatu, keď posúdil niektoré právne úkony ako neplatné, v dôsledku čoho dotknutý majetok má patriť do konkurznej podstaty. Postup veriteľa Slovenská konsolidačná a. s., sa prieči samotnému zmyslu a účelu zákona o konkurze a vyrovnaní, ide len o legalizáciu klientelistického postupu voči nepohodlným osobám.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015 tak, že ho odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, lebo bolo podané niekým, kto na podanie odvolania nebol oprávnený.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015 bolo sťažovateľovi doručené 18. marca 2015.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015, uviedol, že najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate iba odkazom na stanovisko obchodného kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Obpj 7/2005 zo 16. decembra 2005 (ďalej len „stanovisko obchodného kolégia“) a tým, že k jeho odvolaniu z funkcie došlo na základe rozhodnutia schôdze veriteľov; takýto spôsob zániku funkcie správcu mu neumožňuje žiadnu procesnú obranu. Rozhodnutie najvyššieho súdu neberie do úvahy judikatúru ústavného súdu k čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Stanovisko obchodnoprávneho kolégia je založené len na gramatickom výklade a nemôže obísť príkaz rešpektovať a neporušovať základné práva. Všeobecný súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona alebo požiadavka jeho ústavne súladného výkladu. Všeobecné súdy sú povinné nedostatky právnej úpravy svojím výkladom odstraňovať, vychádzajúc z účelu a zmyslu právnej úpravy. Sťažovateľ poukázal ďalej na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 80/05 z 21. marca 2005, ktorým bolo zrušené rozhodnutie konkurzného súdu o ustanovení nového správcu konkurznej podstaty na základe schôdze konkurzných veriteľov

po podaní odvolania doterajším správcom konkurznej podstaty, ktoré najvyšší súd považoval za podané oprávnenou osobou, a vychádzal z toho, že jednou z podmienok zbavenia funkcie správcu je vždy existencia dôležitých dôvodov, a to bez ohľadu na rozhodnutie schôdze konkurzných veriteľov (obdobne postupoval najvyšší súd aj vo veci sp. zn. 6 Obo 190/05). Navyše zákon o konkurze a vyrovnaní na žiadnom mieste nerozlišuje správcov konkurznej podstaty podľa toho, na základe akej skutočnosti boli do funkcie ustanovení. Konkurzný súd je preto povinný skúmať v každom prípade existenciu dôležitých dôvodov na zbavenie správcu funkcie a takto postupovať môže iba vtedy, ak sú tieto dôvody preukázané bez ohľadu na rozhodnutie schôdze veriteľov. Sťažovateľ bol rozhodnutím najvyššieho súdu diskriminovaný oproti iným správcom, ktorých odvolanie bolo najvyšším súdom meritórne prerokované, pričom pre takýto postup niet žiadneho verejného záujmu. Dôsledky, ktoré pripísal najvyšší súd rozhodnutiu schôdze veriteľov, sú neprimerané. K porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu došlo teda z dôvodu, že najvyšší súd aplikoval právnu úpravu v rozpore s jej účelom, zmyslom a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti: sťažovateľ bol odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu po sedemnástich rokoch jej výkonu bez toho, aby sa dozvedel právne akceptovateľné dôvody, pričom všeobecné súdy vychádzali iba z gramatického výkladu § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, na základe ktorého dospeli i k záveru, podľa ktorého sťažovateľ ani len nebol oprávnený podať proti rozhodnutiu krajského súdu č. k. 1 K 29/1993-1033 z 23. júna 2014 odvolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ so domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015 v podstate s odôvodnením, podľa ktorého najvyšší súd pri formulovaní svojho právneho názoru o nevyhnutnosti odmietnuť odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 K 29/1993-1033 z 23. júna 2014 vychádzal síce zo stanoviska obchodného kolégia, avšak toto stanovisko, ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa sú založené na takom výklade ustanovenia § 8 ods. 5 ZKV, ktorý popiera jeho účel a zmysel, čoho dôsledkom je i záver o neprípustnosti odvolania sťažovateľa.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 2 Obo 42/2014 z 29. januára 2015 odôvodnil takto:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie doterajšieho správcu konkurznej podstaty podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a po preskúmaní napadnutého uznesenia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že odvolaniu doterajšieho správcu nie je možné vyhovieť.

V prejednávanej veci podal odvolanie doterajší správca konkurznej podstaty, pričom jeden z dôvodov odvolania oprel o rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo/185/2007 zo dňa 27. 09. 2007. Pri rozhodovaní o odvolaní odvolací súd nezistil dôvody na základe, ktorých by sa mal odchýliť od stanoviska a jeho odôvodnia Obchodného kolégia zo dňa 16. 12. 2005 sp. zn. Obpj 7/2005, podľa ktorého, ak schôdza konkurzných veriteľov schváli nového správcu konkurznej podstaty zákonom zodpovedajúcim spôsobom je konkurzný súd na schôdzi konkurzných veriteľov povinný uznesením tohto nového správcu ustanoviť do funkcie, a to bez skúmania dôvodov, ktoré konkurzných veriteľov k tomuto postupu viedli. Doterajší správca nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku uznesenia, ktorým súd vo veci ustanovil nového správcu.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení jeho noviel (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) z dôležitých dôvodov môže súd na návrh správcu zbaviť správcu funkcie. Súd aj bez návrhu zbaví správcu funkcie, ak správca neplní riadne svoje povinnosti alebo aj z iných dôležitých dôvodov. Ak súd zbaví

správca funkcie, ustanoví nového správca. Súd ustanoví nového správca podľa odseku 1 na základe rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov; funkcia doterajšieho správca zaniká dňom rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov. Nového správca súd ustanoví uznesením na schôdzi konkurzných veriteľov. Uznesenie súd doručí doterajšiemu správcovi, novému správcovi a zverejní ho na úradnej tabuli súdu a v Obchodnom vestníku. Účinky doteraz vykonaných právnych úkonov doterajšieho správca zostávajú zachované. Zbavením funkcie nezaniká správcova zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie je povinný riadne informovať nového správca a dať mu k dispozícii všetky doklady.

Citované ustanovenie § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní aj napriek svojej legislatívne zložitej konštrukcii dôsledne rozlišuje v otázke ustanovenia správca kompetenciu súdu a kompetenciu schôdze konkurzných veriteľov. Prvá, druhá a tretia veta definujú prípady, kedy o odvolaní a ustanovení nového správca rozhoduje výlučne súd. Vo štvrtej vete sú právomoci ohľadne ustanovenia nového správca rozdelené medzi schôdzu konkurzných veriteľov a súd a k zániku funkcie doterajšieho správca dochádza ex lege. Z gramatického výkladu tejto štvrtej vety vyplýva, že je na výlučnej vôli schôdze konkurzných veriteľov, či vo funkcii správca podstaty ponechajú doterajšieho správca alebo do tejto funkcie ustanovia nového správca. V tomto smere dané ustanovenie neurčuje žiadne podmienky. Schôdza konkurzných veriteľov takto môže postupovať kedykoľvek na základe výsledkov hlasovania. Pokiaľ však ide o právomoc súdu dané ustanovenie § 8 ods. 5 štvrtej vety zákona o konkurze a vyrovnaní je formulované tak, že „súd ustanoví nového správca podľa odseku 1 ...“, čo znamená, že súd je v takomto prípade povinný ustanoviť nového správca uvedeného v rozhodnutí schôdze konkurzných veriteľov s tým, že zákon mu neukladá a ani neumožňuje dôvodnosť ustanovenia nového správca posudzovať podľa prvej a druhej vety § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní, ale výslovne súdu ukladá povinnosť ustanoviť nového správca podľa odseku 1 § 8 zákona o konkurze a vyrovnaní, t. j., že musí ísť o správca, ktorý je zapísaný v príslušnom zozname správcov. Navyše súd nového správca je povinný ustanoviť uznesením priamo na schôdzi konkurzných veriteľov, pričom je zrejmé, že musí ísť o tú schôdzu konkurzných veriteľov, na ktorej veritelia zvolili nového správca. To všetko nasvedčuje tomu, že štvrtá veta § 8 ods. 5 zákona o konkurze a vyrovnaní otázku

ustanovenia nového správcu rieši úplne samostatne a nezávisle od znenia predchádzajúcich viet tohto odseku. Preto súd v tomto prípade pri rozhodovaní o ustanovení nového správcu nemôže skúmať, či sú splnené podmienky uvedené v predchádzajúcich vetách tohto ustanovenia.

V zmysle ustanovenia § 8 ods. 5 šiestej vety uvedené uznesenie o ustanovení nového správcu súd doručí doterajšiemu správcovi, ktorého funkcia zaniká ex lege dňom rozhodnutia schôdze konkurzných veriteľov, ďalej novému správcovi a zverejní ho na úradnej tabuli súdu a v Obchodnom vestníku. Keďže funkcia doterajšieho správcu zaniká ex lege je zrejmé, že uznesenie súdu o ustanovení nového správcu sa ho žiadnym spôsobom nedotýka a preto nie je osobou oprávnenou podať proti tomuto uzneseniu odvolanie. Na podanie odvolania nie je oprávnený ani v prípade, ak by súd osobitým výrokom uznesenia deklaroval že funkcia doterajšieho správcu zanikla.

Doterajší správca nie je účastníkom konania a rozhodnutím súdu, ktoré sa ho nedotýka mu ani nemohla byť spôsobená ujma na jeho právach, preto v tomto prípade nemá oprávnenie na podanie odvolania.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol, lebo bolo podané niekým, kto na podanie odvolania nebol oprávnený.»

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/01).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ako vyplýva zo stanoviska obchodného kolégia, jedným z jeho záverov je i konštatovanie, podľa ktorého: *„keďže funkcia doterajšieho správcu zaniká ex lege, je zrejmé, že uznesenie súdu o ustanovení nového správcu sa ho žiadnym spôsobom nedotýka, a preto nie je osobou oprávnenou podať proti tomuto uzneseniu odvolanie. Na podanie odvolania nie je oprávnený ani v prípade, ak by súd osobitým výrokom uznesenia deklaroval, že funkcia doterajšieho správcu zanikla.“*

Odôvodnenie sťažnosťou napadnutého rozhodnutia považuje ústavný súd za presvedčivé, dostačujúco objasňujúce jeho závery a nevykazujúce znaky ľubovôle. Závery najvyššieho súdu nepovažuje ústavný súd za extrémne, vyžadujúce jeho zásah.

Ústavný súd je oprávnený aj povinný posúdiť prípadnú neústavnosť konania alebo rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či ich rozhodnutia nie sú svojvoľné. Takto vymedzená právomoc ústavného súdu však nemá za následok vznik oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto súdy dospeli na základe výkladu a používania zákonov (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Ústavný súd akceptuje judikatúru najvyššieho súdu a z nej vychádzajúce rozhodnutie, ktoré je v zásade založené na stanovisku jeho obchodného kolégia, čo mu

neumožňuje dospieť k záveru, že by z neho mohla vyplývať jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Nepochybňujúc rozhodujúci záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ ako doterajší správca nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti výroku uznesenia, ktorým súd vo veci ustanovil nového správcu, nepovažoval už ústavný súd za potrebné zaoberať sa ďalšími okolnosťami daného prípadu a ostatnými meritórnymi argumentmi sťažovateľa.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Ústavný súd uzavrel, že dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a ústavne akceptovateľné, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2015